

Arrest

nr. 211 568 van 25 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. CLUYSE
Walbosdreef 4
9070 DESTELBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Turkse en Griekse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2018 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2018 tot vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2018 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CLUYSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, van Turkse nationaliteit, kwam op 9 november 2005 het grondgebied binnen. Hij was in het bezit van een studentenvisum met het oog op studies aan de Universiteit Gent.

1.2. Van 30 maart 2006 tot 30 juni 2009 was hij in het bezit van een arbeidskaart C als student. Van 1 augustus 2009 tot 31 juli 2010 was hij in het bezit van een arbeidskaart B als hooggeschoolde.

1.3. Verzoeker diende op 23 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen, conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 28 juli 2010 geweigerd en op 9 februari 2011 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.4. Een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd op 11 februari 2017 onontvankelijk verklaard. Hij werd hiervan in kennis gesteld op 7 februari 2018, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers beroep tegen die beslissingen werd verworpen bij arrest van de Raad nr. 208 952 van 6 september 2018.

1.5. Op 30 juni 2018 werd ten aanzien van verzoeker een administratief rapport n.a.v. illegaal verblijf opgesteld. Er werd hem dezelfde dag een bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven (bijlage 13septies), evenals een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd (bijlage 13 sexes). Een beroep tot nietigverklaring tegen het inreisverbod is hangende bij de Raad, gekend onder het rolnummer 222 650.

1.6. Een poging tot gedwongen verwijdering werd onderbroken op 18 juli 2018.

1.7. Op 10 augustus 2018 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus op 17 september 2018. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 210 712 van 9 oktober 2018.

1.8. Op 17 oktober 2018, op grond van artikel 52/3, §3, van de vreemdelingenwet beslist de bevoegde gemachtigde het reeds gegeven bevel van 30 juni 2018 terug uitvoerbaar te verklaren, verzoeker opnieuw vast te houden met het oog op verwijdering en hem terug te leiden naar de grens.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)Het reeds gegeven bevel om het grondgebied te verlaten is terug uitvoerbaar overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: D. voornaam: I. geboortedatum: (...)1968 geboorteplaats: X.

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS:

Werd op 30.06.2018, met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1°) en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Op 18.07.2018 werd aan betrokkene een vordering tot heropsluiting in het kader van artikel 27 §3 betekend.

Op 10.08.2018, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een eerste verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

Op 17.09.2018 werd hem een negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend.

Betrokkene diende op 26.09.2018 beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd geweigerd op 09.10.2018. De verwijderingsbeslissing van 30.06.2018 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Gent op 29.06.2018 en door het gesloten centrum te Merksplas op 02.07.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van dat hem betekend werd op 09.02.2011 en 07.02.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Betrokkene werd op 29.06.2018 gehoord door de politiezone van Gent en op 02.07.2018 in het gesloten centrum te Merksplas. Betrokkene verklaarde dat hij niet akkoord gaat met de politieke situatie in Turkije. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld op 05.07.2018 en verder in zijn verzoek om internationale bescherming van 10.08.2018. Hij werd op 10.09.2018 gehoord door het CGVS in het bijzijn van zijn advocaat. Hij kreeg op dat moment de gelegenheid om alle aspecten met betrekking tot zijn vrees uiteen te zetten. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het CGVS besloot op geen enkel moment een niet-terugleidingsclausule op te nemen in haar beslissing.

Met betrekking tot zijn medische situatie verklaarde betrokkene dat hij geen medische problemen heeft. Op 17.07.2018 stelde de arts van het gesloten centrum te Merksplas vast dat betrokkene niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

CONCLUSIE

Op basis van deze analyse en gelet op de afwezigheid van elk ander element besluit de Dienst Vreemdelingenzaken dat er in het geval van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel geen risico bestaat voor een schending van artikel 3 EVRM.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene vormt een risico op onderduiker:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van dat hem betekend werd op 09.02.2011 en 07.02.2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Turkije.

(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7 van deze wet, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. De verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“2. 1° eerste middel

Schending van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EG, 90/364/EG, 90/365/EEG en 93/96/EG.

Terwijl

Dat Unieburgers hun verblijfsrecht rechtstreeks ontlenen aan het Unierecht. “

De inschrijving is slechts een administratieve formaliteit.

Bovendien: Geen enkele lidstaat van de Europese Unie heeft het recht een EU-burger de toegang te ontzeggen op grond van nationaliteit. Immers : de communautaire wetgeving waarborgt dat EU-burgers gelijk moeten worden behandeld

Verzoeker diende enkel zijn burgerschap van de Unie bewijzen.

Verzoeker toont aan dat hij in Griekenland is geboren (nooit betwist), dat de Griekse wetgeving de “IUS SOLI” basis heeft, hetgeen impliceert dat hij door zijn geboorte de Griekse nationaliteit heeft verworven. Op voorlegging van het bewijs van het Unieburgerschap dient de gemeente de Unieburger onmiddellijk, zonder voorafgaande woonstcontrole, in te schrijven in het wachtregister Zodra uit de controle van de reële verblijfsplaats blijkt dat de Unieburger daadwerkelijk woont op het grondgebied van de gemeente, schrijft de gemeente hem in in het vreemdelingenregister.

DVZ kan slechts een einde maken aan het verblijfsrecht, wanneer een Unieburger fraude heeft gepleegd dat van doorslaggevend belang was voor de erkenning van zijn verblijfsrecht

In casu blijkt dat niet:

Dat daarenboven blijkt dat vooraleer een einde te stellen aan het verblijfsrecht de DVZ steeds rekening moet houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland.

Dat uit de beslissing zelf blijkt dat geen onderzoek naar deze elementen is gevoerd.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2.2. De Raad merkt op dat verzoeker sedert 2005 aanwezig is op het Belgisch grondgebied. Hij heeft zich daarbij steeds kenbaar gemaakt als Turks onderdaan. Verzoeker diende, onder meer, twee regularisatie-aanvragen in waarbij hij zich enkel kenbaar maakte als Turks onderdaan. Ook in zijn –zeer recente- verzoek om internationale bescherming, heeft hij steeds enkel voorgegeven Turk te zijn. Verzoeker werd door de verwerende partij gehoord op 29 juni 2018 en op 2 juli 2018 en heeft ook op dat ogenblik geen melding gemaakt van het feit dat hij een Grieks onderdaan zou zijn. Bovendien kan worden opgemerkt dat de huidige terugleidingsbeslissing slechts een volgsbeslissing is van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) van 30 juni 2016 dat door verzoeker niet werd aangevochten. Ook in het verzoekschrift dat hij richtte tegen het inreisverbod van 30 juni 2016 heeft verzoeker op geen enkel ogenblik gewezen op het feit dat hij een burger van de Unie zou zijn.

Het is pas in het kader van de huidige procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat verzoeker zich – na dertien jaar verblijf in België –in extremis voor het eerst beroept op de mogelijkheid dat hij een burger van de Unie zou kunnen zijn. De Raad is van oordeel dat verzoeker ruimschoots de gelegenheid heeft gehad om dit in het verleden aan te tonen. Bovendien maakt verzoeker dit ook actueel geenszins

aannemelijk. Verzoeker beperkt zich er toe te verwijzen naar het feit dat hij uit Turkse ouders werd geboren in Xanthi in Griekenland. Hij verwijst op algemene wijze naar het "ius soli", doch laat na te verwijzen naar enige rechtsregel waaruit blijkt dat hij om die reden de Griekse nationaliteit heeft. Ook brengt hij geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat de Griekse autoriteiten hem zouden erkennen als Grieks onderdaan. Met het aanvoeren dat hij meent recht te hebben op de Griekse nationaliteit, toont verzoeker niet aan dat hij inderdaad deze nationaliteit heeft.

Ter terechtzitting wijst verzoeker naar de applicatie voor een Schengenvisum die hij 2005 indiende. (administratief dossier). Dit document vermeldt: "7. *Current nationality: Turkish*" en "8. *Original nationality (nationality at birth): Greek*". Het betreft evenwel een eigenhandig door verzoeker ingevuld stuk, waaruit ook niet blijkt dat verzoeker actueel de Griekse nationaliteit zou hebben. Daarenboven blijkt verzoekers bewering te worden tegengesproken door rubriek nr. 28 van datzelfde document. Verzoeker verbleef immers van 8 mei 2001 tot 7 oktober 2001 in Griekenland met een Schengenvisum, hetgeen op het eerste zicht lijkt uit te sluiten dat verzoeker de Griekse nationaliteit heeft.

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij een Unieburger is.
Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.1. Verzoeker voert een tweede middel dat luidt als volgt:

"2.2 / tweede middel manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, art 43 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur

De motivering van de bestreden beslissing is geenszins draagkrachtig.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M. Le controle par le Conseil d' Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B, 1989,55-560)

De motivering moet adequaat en in evenredigheid met het belang van de beslissing zijn. Zie ter zake ook J. Vande Lanotte en E. Creeche, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge Die keure 1992,11-12)

Het is duidelijk dat er een beslissing genomen is, welke niet voldoende gemotiveerd is, of fout gemotiveerd

Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een JUISTE/ CORRECTE argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoeker die verblijf geweigerd wordt, en het grondgebied zou moeten verlaten. Er is ter zake een schending van de motiveringsplicht.

Dat bij verwijzing naar art 7 2° verwezen is om geen "termijn voor vrijwillig vertrek" toe te staan, maakt dat er sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

Dat overeenkomstig artikel art. 3 E.V.R.M. immers concreet dient onderzocht of verzoekende partij niet als gevolg van een verwijdering, een reëel risico loopt om een behandeling te ondergaan die artikel 3 EVRM verbiedt. Dat hij aldus zal worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling, in strijd met art. 3 EVRM.

Nergens is enig onderzoek ter zake gevoerd, of kan uit de beslissing enige element worden gedistilleerd waaruit blijkt dat men met dit element rekening heeft gehouden of is "afgewogen"

Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous) moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM

In casu dient gewezen op de "juridische onmogelijkheid" voor verzoekende partij om het land te verlaten, Gelet op de situatie in Turkije, en de resp. gevolgen welke een repatriëring zou meebrengen(gevangenzetting)

In casu blijkt echter geen ENKELE MOTIVATIE

De uitdrukkelijke motiveringsplicht uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding uit artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het is duidelijk dat de beslissing niet voldoende is gemotiveerd

In casu dient gewezen op de "onmogelijkheid" voor verzoeker om terug te keren, gezien dit zijn "doodsvonniss" betekend

Dat blijkt dat DVZ niet over alle noodzakelijke gegevens beschikt, zijn terzake geen "onderzoek" heeft gedaan.

Dat het middel bijgevolg ernstig is

Echter is verzoeker een onderdaan van een UNIELAND

In deze hoedanigheid beschikt hij over het recht op vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de EU-lidstaten. Dit beginsel en fundamentele vrijheid binnen de Europese Unie wordt uitgewerkt in de Burgerschapsrichtlijn.

Overweging 5 van de Burgerschapsrichtlijn verduidelijkt het principe: "Het recht van alle burgers van de Unie van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten dient, wil het bestaan onder objectieve voorwaarden van vrijheid en waardigheid, ook aan familieleden, ongeacht hun nationaliteit, te worden verleend."

Bovendien wordt het familieleven van verzoeker eveneens beschermd door artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest als fundamenteel grondrecht. Deze bepalingen, met dezelfde draagwijdte, waarborgen het recht op een gezins- en privéleven.

Er diende MAW door verwerende partij nagegaan te worden of de inmenging in verzoekers gezins- en privéleven in verhouding staat tot het belang om verzoeker van het grondgebied verwijderd te zien. Bovendien kan uit artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest ook een positieve verplichting voortvloeien om het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker te waarborgen. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist. (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, S 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, S 63, EHRM 1 februari 1996, Gult Zwitserland S 63) Bijgevolg kan het conflict waarvan in casu sprake is, worden opgevat als een onverenigbaarheid van bepalingen van Belgisch recht die hun grondslag vinden in de Terugkeerrichtlijn (artikel 7, eerste lid, 2° en 12° en artikel 74/11, S 1 van de Vreemdelingenwet) met het gemeenschapsrecht op basis waarvan verzoeker het recht heeft in België te verblijven als partner van een EU-onderdaan, en in bredere zin met de bescherming van het gezinsleven van verzoeker onder artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest.

Verzoeker heeft immers het recht om in België te verblijven op grond van het recht van vrij verkeer als basisprincipe verankerd in het recht van de Europese Unie.

Verzoeker beroept zich op het recht op vrij verkeer onder de Burgerschapsrichtlijn.

Dit verblijfsrecht kan op grond van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn enkel worden beperkt om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen." (art. 27.2)

Artikel 28 van de richtlijn bepaalt verder dat "alvorens een besluit tot verwijdering van het grondgebied om redenen van openbare orde of openbare veiligheid te nemen, neemt een gastland de duur van het verblijf van de betrokkene op zijn grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, in overweging."

Deze bepalingen vinden hun weerslag in artikel 42ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt nergens dat er enige afweging is gebeurd

Uit de motivering van de bestreden beslissingen blijkt verder op geen enkele manier dat of waarom verwerende partij van mening is dat verzoeker omwille van haar individueel gedrag een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Zelfs al zou verwerende partij deze mening zijn toegedaan, had zij hierover op z'n minst dienen te motiveren in de bestreden beslissing.

De lidstaten mogen immers de toelating op hun grondgebied aan onderdanen van andere lidstaten of aan hun echtgenoten die onderdaan zijn van een derde staat weigeren om redenen van openbare orde of openbare veiligheid "Het Hof heeft altijd beklemtoond dat de exceptie van openbare orde een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen vormt, die stikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald (reeds aangehaalde arresten Rutili, punt 27, Bouchereau, punt 33, en Calfa, punt 23, en arrest van 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, Jurispr blz. |-5227 punten 64 en 65)." (S45) "Volgens vaste rechtspraak veronderstelt bijgevolg het beroep van een nationale instantie op het begrip openbare orde hoe dan ook, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (reeds aangehaalde arresten Rutili, punt 28, Bouchereau, punt 35, en Orfanopoulos en Oliveri, punt 66)." (§ 46) "In het geval van een onderdaan van een derde staat die gehuwd is met een onderdaan van een lidstaat, beschermt deze restrictieve uitlegging van het begrip openbare orde tevens het recht van deze laatste op eerbiediging van zijn

gezinsleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (zie in die zin arrest Carpenter reeds aangehaald punt 41, en arrest van 23 september 2003, Akrich, C-109/01, Jurispr blz. 1-9607 punt 58)" (S 47) "In de twee aan het onderhavige beroep ten grondslag liggende gevallen hebben de Spaanse autoriteiten, ten overstaan waarvan Farid en Bouchair, onderdanen van een derde staat, naar behoren hadden aangetoond dat zij de status van echtgenoot van onderdanen van een lidstaat hadden, betrokkenen de toegang tot de Schengenruimte geweigerd op grond van de enkele vaststelling dat in het SIS signaleringen ter fine van weigering van toegang waren opgenomen die geen redenen voor die opneming vermeldde." (S 54)

"In een dergelijke situatie mochten de Spaanse autoriteiten de betrokkenen die toegang niet weigeren zonder eerst te hebben geverifieerd of hun aanwezigheid een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging vormde die en fundamenteel belang van de samenleving aantastte." (S55)

Verzoeker meent dan ook dat de rechtszekerheid op de helling komt te staan en verwerende partij het vertrouwensbeginsel heeft geschonden."

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. In tegenstelling tot wat verwerende partij betoogt in haar nota, betekent het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719, RvS 24 september 2008 186486).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitevinding !!!!!!!(RvS 14 februari 2006, nr. 154.954, RvS 2 februari 2007, nr. 167.411).

Verzoeker herhaalt dat hij een recht op verblijf op grond van de Burgerschapsrichtlijn geniet, en dat hij tevens genieten van de toepassing van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn zodat zijn verblijfsrecht enkel kan worden beperkt om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden heeft met en ook zelfs niet wordt gemotiveerd over een mogelijk actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde.

Verder bepaalt artikel 43 van de Vreemdelingenwet:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken: 1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden, 2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen.

Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd; 3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft

toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen, 4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zo nodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zo nodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zo nodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid 4°, bedoelde ziekten.

Indien de minister of zijn gemachtigde overweegt om, om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid een einde te stellen aan het verblijf van een burger van de Unie of van een familielid, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezinssituatie en economische situatie, zijn maatschappelijke en culturele integratie en de intensiteit van zijn banden met zijn land van herkomst."

Er moet worden benadrukt dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, waarnaar verzoeker in haar verzoekschrift verwijst (zie memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 11 januari 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2006-2007, doc. nr. 51-2845/001, 40). Artikel 43 van de Vreemdelingenwet dient dan ook richtlijnconform te worden uitgelegd, zoals gesteld in punt 3.7.

Het gegeven dat verzoeker omwille van gunstiger nationale bepalingen in aanmerking kunnen komen voor een verblijfsrecht doet hieraan geen afbreuk. Eenzelfde bepaling die zonder meer van toepassing verklaard wordt op alle familieleden van Unieburger, vermeld in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, kan immers niet op verschillende wijzen worden uitgelegd al naargelang zij betrekking heeft op een familielid van een Unieburger, die in aanmerking komt voor een automatisch verblijfsrecht in de zin van de Burgerschapsrichtlijn, of een familielid van een Unieburger die in aanmerking komt voor een verblijfsrecht onder gunstiger nationale bepalingen.

Artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn luidt:

"1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene.

In casu zijn deze er niet en dit wordt ook niet opgenomen in de motivatie

Uit de bestreden beslissingen blijkt niet dat de gemachtigde is nagegaan of het gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving of hieromtrent gemotiveerd heeft. In casu verwijst de gemachtigde enkel naar de afwezigheid van het verblijfsrecht !!!!

Dit motief volstaat op zich evenwel niet om de bestreden beslissing te schragen.

Gelet op wat hierboven werd besproken, blijkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden en dat de bestreden beslissingen onafdoende zijn gemotiveerd, zodat een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt aangetoond. Het eerste middel is in de besproken mate gegrond is en leidt tot de nietigverklaring van de beslissingen om de verblijfsaanvragen van verzoeker (en : in casu niet van toepassing: en haar kinderen,) vermeld in punten 1.2 en 2.3., niet in aanmerking te nemen.

De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verdere bespreking.

Hoger is tekstueel overgenomen uit een arrest van de RvV dd 19/12/2014 nr. 135,627)

De beslissing dient te worden vernietigd,"

3.3.2. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat deze de motieven in rechte en in feite vermeldt waarop deze steunt. Verzoeker kan, op zicht van de bestreden beslissing, niet ernstig voorhouden de motieven niet te kennen waarom deze werd genomen. Er blijkt uit de motieven van de

beslissing ook duidelijk waarom aan verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek werd gegeven. Verzoeker voert dan wel aan dat deze motivering niet draagkrachtig is, maar zet geheel niet uiteen waarom dit het geval zou zijn. Hij beperkt zich tot het aanhalen van allerhande rechtsregels zonder in het minst uiteen te zetten waarom de bestreden beslissing deze rechtsregels zou schenden.

Ook wat betreft artikel 3 van het EVRM beperkt verzoeker zich tot algemeenheden. De Raad wijst er op dat verzoeker op 10 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende dat, na een onderzoek ten gronde, werd geweigerd door zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker voert geen enkel concreet element aan dat kan wijzen op een risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Ook de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM wordt niet uiteengezet.

Aangaande verzoekers uitgebreide uiteenzetting met betrekking tot zijn rechten als Unieburger, blijkt uit de bespreking van het eerste middel reeds afdoende dat verzoeker niet als zodanig kan worden beschouwd. Verzoekers uiteenzetting met betrekking tot artikel 42ter en artikel 43 van de vreemdelingenwet evenals artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn is niet dienstig.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.4.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“ Derde middel SCHENDING VAN HET RECHTZEKERHEID EN VERTROUWENSBEGINSEL.

TERZAKE KAN GEWEZEN WORDEN OP:

a/ De bestreden beslissing is zeer zeer summier.

b/ De verwerende partij heeft de beslissing van de Raad van State mbt het beroep niet afgewacht (zie hoger)

Verzoekende partij betoogt als volgt:

"Doordat hét fundamentele rechtsbeginsel welke aan de gehele rechtsorde ten grondslag ligt, het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel is. Terwijl de aangevochten beslissing duidelijk deze beginselen naast zich neerlegt zodat de aangevochten beslissing de geciteerde algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt

Toelichting :

Het rechtszekerheids- vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen, welke door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo enigszins mogelijk moeten worden gehonoreerd, op gevaar anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen stellen in het bestuur, te misleiden. De Raad van State omschreef het vertrouwensbeginsel als "... één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan" (zie R. v. St. Eeckhout, nr. 32893, 28 juni 1989).

De beginselen werden geschonden door de bestreden beslissing.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. In tegenstelling tot wat verwerende partij betoogt in haar nota, betekent het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij

aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. (RVS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175.719, RvS 24 september 2008 186486)."

3.4.2. Verzoeker beperkt zich in het middel grotendeels tot een theoretische uiteenzetting, zonder aanduiding van de wijze waarop de geschonden rechtsregels door de bestreden beslissing worden geschonden. Wat betreft de formele motivering, werd hoger reeds opgemerkt dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidelijk maakt op grond van welke motieven in rechte en in feite deze genomen is. Waar verzoeker aanvoert dat de verwerende partij het beroep bij de Raad van State niet heeft afgewacht, volstaat het op te merken dat het gegeven dat verzoeker een administratief cassatieberoep heeft ingediend in het kader van zijn regularisatieaanvraag, geen schorsende werking heeft. Verzoeker voert geen andere grieven aan.

Het middel is niet ernstig.

3.5.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van het voorzichtigheidsbeginsel, artikel 2 en 3 van de Motiveringswet van 29 juli 1991, artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, artikel 3 en 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) , art 22 G.W., evenals van machtsoverschrijding

nl. schending van de beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie miskent die zijn ingeschreven in de artikelen

** Artikel 22 van de Grondwet bepaalt :*

" Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische <samenleving> nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Wanneer bepalingen van het internationaal recht die in België directe werking hebben aan " eenieder " rechten toekennen, maar erbij preciseren dat het op sommige voorwaarden toegestaan is ervan af te wijken, dient nagegaan of de wetgever de grenzen waarbinnen die afwijkingen zijn toegestaan niet heeft overschreden.

Door de administratieve overheid in de mogelijkheid te stellen alhier nog langer te verblijven zonder grondig onderzoek maakt de betwiste beslissing een inmenging uit in het privé - en gezinsleven die slechts toelaatbaar is wanneer zij voldoet aan de voormelde vereisten van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. In casu is dit niet zo

In casu heeft de bij het toepassen van artikel 32 quater van de wet van 15 december 1980, haar bevoegdheden te buiten gegaan door op onevenredige wijze inbreuk te maken op de eerbiediging van het privé - leven en het gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

DIT DOET ZIJ IN CASU NIET

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

DAARENBOVEN:

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.

Verzoekende partij voert een schending van artikel 8 van het EVRM aan.

In de bestreden beslissing werd NERGENS enige afweging gemaakt

Er dient in de gegeven omstandigheden dan ook op te worden gewezen dat het minstens aan de verweerder toekwam om bij het treffen van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten te onderzoeken of bij deze maatregel een risico op een schending van artikel 8 van het EVRM kon teweeg brengen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM dient dan ook te worden aangenomen. Het middel is in de aangegeven mate gegrond."

3.5.2. Met betrekking tot verzoekers recht op gezins- en privéleven in België, blijkt uit de feitelijke elementen van de zaak dat verzoeker niet meer verblijfsgerechtigd is sedert 2010. Er werd hem in 2011 een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven evenals op 7 februari 2018. Verzoeker kan moeilijk voorhouden niet te hebben geweten dat hij zich reeds geruime tijd bevond in een situatie van precair verblijf. In het licht van artikel 8 van het EVRM oordeelt het EHRM dat er in dat geval geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Te dezen blijkt dat de thans bestreden terugleidingsbeslissing een volgbeslissing is van het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 juni 2018. Hierin werd vastgesteld dat verzoeker werd gehoord op 29 juni 2018 en dat hij verklaarde geen partner of kinderen te hebben die in België verblijven. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet en brengt geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat er elementen zouden zijn die zich verzetten tegen een terugleiding naar Turkije. Het middel is niet ernstig.

3.6.1. Verzoeker voert een vijfde middel aan dat luidt als volgt:

"De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

De bestreden beslissing wordt genomen op eigen initiatief van de gemachtigde en vereist daarom de nodige zorgvuldigheid vooraleer een beslissing wordt genomen

Verzoeker wenst er op te wijzen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verweerster een beslissing heeft genomen op eigen initiatief, die een ernstig nadeel voor verzoeker inhoudt, met name een afwijzing van het recht op verblijf, zonder dat zijzelf enig "onderzoek" ter zake heeft gevoerd naar identiteit, NATIONALITEIT, situatie ter plaatse, edm....

Meer nog : gelet op de problematiek en de gegevens van het dossier, was het van primordiaal belang verzoeker te horen, en uit de resp. resultaten argumenten te halen om een beslissing te motiveren, hetgeen niet is gebeurd. NEE, men wacht zelfs niet op de beslissing van de raad van State

Dat dit een inbreuk vormt op de hoorplicht

Er mag van de gemachtigde verwacht worden dat zij haar onderzoek plicht als onderdeel van de zorgvuldigheidsplicht met de nodige ernst ter harte neemt. Indien hij hiervoor onvoldoende informatie heeft om tot een beslissing te komen, dient hij bijkomend onderzoek te verrichten.

Dit is niet gebeurd. Minstens blijkt niet uit de bestreden beslissing dat verweerder verzoeker heeft geïnformeerd aangaande de op til zijnde beslissing teneinde hem de kans te geven de nodige bewijzen voor te leggen. Verweerder is zijn onderzoek plicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht dan ook onvoldoende nagekomen.

Het middels is gegrond.

De motieven van de initieel bestreden administratieve beslissing voldeden niet om deze beslissing met draagkrachtige en wettige motieven te ondersteunen.

De raad voor vreemdelingenbetwistingen, zal dan ook naar recht te oordelen dat de motieven van de bestreden beslissing geen 'wettelijke grondslag' hadden, quod certe non."

3.6.2. Uit de gegevens van de zaak blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord door de verwerende partij op 29 juni 2018 en op 2 juli 2018. Verzoeker toont niet aan dat zijn situatie inmiddels zodanig zou zijn gewijzigd dat hij in een nieuw gehoor bijkomende elementen had kunnen bijbrengen die een invloed konden hebben op de bestreden beslissing.

In de mate verzoeker erop wijst dat een onderzoek diende te worden gevoerd naar zijn nationaliteit, kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel. Verzoeker voert geen andere elementen aan waarmee de verwerende partij zou hebben nagelaten rekening te houden of kennis te nemen.

Het middel is niet ernstig.

3.7.1. Verzoeker voert een zesde middel aan dat luidt als volgt:

"zesde middel - prangende humanitaire situatie

Mijn verzoekende partij bevindt zich dan ook in buitengewone omstandigheden, zoals bedoeld in artikel 9bis Vw. NI. een Prangende humanitaire situatie

Conform artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn privéleven, familie-en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale of openbare veiligheid.

Het ingrijpen in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé -en gezinsleven, is slechts toegestaan onder de driedubbele voorwaarde, dat dit bij wet voorzien is, dat één van de doelen opgesomd in paragraaf 2 van artikel 8 van het EVRM nagestreefd wordt en dat hetgeen in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de verwezenlijking van het nagestreefde doel, niet overschreden wordt.

Verscheidene beginselen werden uitgewerkt door het Europees hof voor de rechten van de mens om deze noodzakelijkheid objectief te onderzoeken. De inmenging moet gerechtvaardigd zijn door een dringende maatschappelijke noodzaak en berusten op pertinente en afdoende motieven. Bij het proportionaliteitsonderzoek gaat het Hof na of er een redelijk verband is tussen de aantasting van het recht enerzijds en het nagestreefde legitieme doel anderzijds. De DVZ dient aan te tonen dat hij er naar streeft om een juist evenwicht te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

Het nagestreefde legitieme doel blijkt dat van de verdediging van de openbare orde te zijn.

Het onderzoek van de evenredigheid maakt dat de belangen van de personen van wie de rechten zijn bedreigd en het wettig belang van de overheid tegen elkaar moeten afgewogen worden. Het belang is de eerbiediging van hun privé-en gezinsleven en het recht om op het Belgisch grondgebied te blijven gedurende de behandeling van de aanvraag tot machtiging tot verblijf. Het belang verdedigd door de overheid is de eerbiediging van het principe van artikel 9, tweede lid, van de wet van 15 december 1980,

Deze vereiste is dan ook kennelijk onevenredig, rekening houdende met het recht op eerbiediging van het gezinsleven van verzoeker en de lange behandelingsduur van de aanvragen.

Verzoekende partij bevindt zich daarenboven ook in de in de artikel 9bis Vw. bedoelde buitengewone omstandigheden welke haar verhindert terug te keren naar het land van herkomst

IMMERS:

*Verzoekende partij verblijft sinds jaren in België en heeft zich in tussentijd volledig geïntegreerd
Uit dit alles blijkt dat verzoekende partij zich wil integreren*

Bovendien dreigt voor verzoekende bij een terugkeer voor onbepaalde tijd naar het land van herkomst, te worden opgesloten, gelet op zijn activiteiten strijdig geacht met de politieke standpunten van Erdogan (Gülen - algemeen bekendheid)

Gelet op de feitelijke elementen zou het in casu onwettelijk en onbillijk zijn indien verzoekende partij niet zou geregulariseerd worden en zij alsnog zou gedwongen worden te emigreren naar Turkije

Dat er dan ook een positieve verplichting bestaat voor de overheid om het recht op het gezins-en familieleven van verzoekende partij te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63 en EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland. §38).

Bovendien moet rekening worden gehouden worden met het feit dat artikel 8 EVRM primeert: op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (cf. RvSt 22 december 2010, nr. 210 029), zodat het tot de taak van de administratieve overheden behoort om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak én dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben

Gelet op de feitelijke elementen zou het in casu onwettelijk en onbillijk zijn indien verzoekende partij alsnog zou gedwongen worden te emigreren

Daarbij werd uitdrukkelijk gesteld dat bij de motieven niet werd onderzocht of de belangen volledig in België zouden liggen, of er bereidheid is te werken, zij een kennissenkring en vriendenkring hebben opgebouwd

De middelen zijn gegrond

Er mag van de verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op vage en algemene wijze geantwoord wordt, doch zeer duidelijk een argumentatie dient weer te geven, temeer deze uitermate verstrekkende gevolgen heeft voor verzoeker die verblijf geweigerd wordt, doch tevens het land dient te verlaten, en zelfs opgesloten wordt daartoe

Er is ter zake duidelijk een schending van de motiveringsplicht.

Dat er duidelijk sprake is van een manifeste schending van de motiveringsplicht , art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

In casu blijkt uit de motivering dat geen werkelijk onderzoek is gebeurd (en dus ook niet gemotiveerd is ter zake) en er dus een schending van art 3 van het EVRM aan de orde is

Door het Europees Hof van de rechten van de mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van behandeling in strijd met art 3 EVRM

Er is duidelijk sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht , art 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van goed bestuur.

Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn."

3.7.2. Waar verzoeker verwijst naar een "prangende humanitaire situatie" in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, merkt de Raad op dit betoog vreemd is aan de bestreden beslissing en niet dienstig is.

Verzoeker verwijst in het licht van artikel 8 van het EVRM naar zijn lange verblijf in België. Hoger werd er evenwel reeds op gewezen dat verzoeker reeds jaren in een precaire situatie op het grondgebied verbleef en hiervan op de hoogte was. Zijn verzoeken om verblijfsregularisatie werden geweigerd en verzoeker ontving reeds meermaals bevelen om het grondgebied te verlaten. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gemotiveerd dat verzoeker de eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd. Het loutere feit dat verzoeker reeds geruime tijd op het grondgebied verblijft en geïntegreerd zou zijn, houdt niet in dat voor verzoeker er hinderpalen zouden zijn die een terugkeer naar Turkije in de weg staan.

Wat betreft het risico op vervolging in Turkije, werd hoger reeds opgemerkt dat deze elementen het voorwerp waren van een onderzoek ten gronde in het kader van verzoekers verzoek om internationale bescherming en niet aannemelijk werden geacht door zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad.

Het middel is niet ernstig.

3.8. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. VERHAERT